

OM PRÆSTENS MAGT TIL AT

FORLÅDE SYNDER

Et Referat af Prof. Hjalmar Holmquist, i den
Svenske Udgave af Pavedømmets Historie
1909

Fra Ærkebiskoppen af Salzburgs Hyrdebrev 1905:

”Elskede, hvor på hele denne Jord er den Magt, som går op imod Præstens, at *f o r l å d e S y n d e r*. Fyrsters eller Kongers Magt ? O’ den katolske Præsts Magt står over disse. Hvor, elskede, i selve Himmelen findes en sådan Magt ? Nej, selve *Gudsmoder Maria* kan blot bede for os, *ikke selv løse os fra vor Skyld*. Mærker I nu, hvor høj og forunderlig Præstens Magt er...!” *slutcit.*

Af tidl. katolske præst Father Chiniquy, Montreal udkom i 1874 bogen *50 Years in the "Church" of Rome* og:

THE PRIEST, THE WOMAN

AND THE CONFESSIONAL

By CHINIQUY, Montreal, Canada 1886,

Published by Chick Publications Chino,
USA 1985

DECLARATION 1851

To His Lordship Bourget, Bishop of Montreal

”Sir,-

Eftersom GUD, i sin uendelige barmhjertighed, har vist os Roms vildfarelser, og har givet os styrke til at opgive dem og følge Kristus, ser vi det som vor pligt at sige nogle ord om det afskyelige ved Skriftemålet. De bør vide, at disse afskyeligheder er af en sådan karakter, at det er umuligt for en kvinde at tale om dem, uden at rødme af skam. Hvordan kvinder, gifte som ugifte, tvinges til at betro og afsløre deres private tanker og skyldfølelser over deres allermest hemmelige og syndige fristelser indfor *ugifte* mænd, som i præsteornat, og med trussel om evig fortabelse, med ublu spørgsmål, fremtvinger disse bekendelser.

Hvis disse samtaler i skriftestolen, mellem sjælesørgeren og det bekendende sognebarn, kom deres fædre og ægtemænd for øre, ville de hellere se dem dø, end at se deres ærbarhed og blufærdighed krænket i en sådan grad.”

Kun indfor GUD, ikke ved en præsts fødder, bør troende mødre og døtre i Kristus Jesus bekende deres synder.

Underskrevet af Julien Herbert og 43 andre kvinder.

The Priest, the Woman, and the Confessional

CHAPTER I

THE STRUGGLE BEFORE THE SURRENDER OF

WOMANLY SELF-RESPECT IN THE CONFESSIONAL

Der er to kvinder som burde vises medfølelse fra Kristi disciple, og for hvem daglige bønner burde bedes. Den ene er Brahmin kvinden, som, bedraget af sine præster, lader sig brænde levende ovenpå sin døde ægtemand, for at mildne hendes træguders vrede. Den anden er den romerskkatolske kvinde, som, ikke mindre bedraget af sine præster, lider krænkende og vanærende kvaler i skriftestolen, for at dæmpe hendes oblatguds vrede.

Mere end én gang har jeg set kvinder besvime i skriftestolen, som bagefter fortalte mig, at nødvendigheden af at tale til en ugift mand om bestemte ting, som de mest almindelige love om anstændighed burde forbyde, har forsegle deres læber og næsten havde taget livet af dem !

Ikke hundrede, men i tusindvis af tilfælde har jeg ved et dødsleje hørt døende piger, såvel som gifte kvinder, gispe disse forfærdelige ord: "Jeg er for altid fortabt ! Alle mine skriftemål og kommunioner (nadvere) er blevet til gudsbespottelig helligbrøde ! Skam har forsegle mine læber og forbandet min sjæl !"

Hvor mange gange har jeg ikke stået lamslået ved siden af et dødt legeme, når disse sidste ord, som knapt kom over læberne på disse angrende kvinder, revet ud af mine hænder, før jeg kunde give dem absolution (syndsforladelse) . Jeg troede dengang, som også den døde selv troede, at hun ikke kunne blive tilgivet, med mindre hun fik denne syndsforladelse.

For det er ikke kun tusinde, men millioner af romersk katolske piger og kvinder, hvis blufærdigheds- og anstændighedssans langt overgår alle sofistikerede og diaboliske præsters usømmelige forhør. De kan aldrig overtale til at svare "Ja" på bestemte spørgsmål fra deres skriftefædre. Ingen overvejelser, end ikke frygten for evig fortabelse, kan overtale dem til at betro sig til syndefulde mænd, om ting kun GUD alene har ret til at kende, for Han alene kan slette dem ved sin Søns Blod, udgydt på korset.

Men alligevel forsøger disse skamløse præster fra prædikestolen og i bøger at skræmme deres sognebørn med, at hvis de blot skjuler én eneste synd for deres skriftefædre, er de evigt fortabte ! Derfor lever disse piger og kvinder i konstant frygt for GUDS evige fordømmelse.

The Story of Miss Mary

I begyndelsen af min præstegerning blev jeg ikke så lidt forlegen ved at se en meget kultiveret og smuk, ung dame, som jeg mødte næsten hver uge i hendes faders hus, da hun kom til skrifte i min bås. Hun plejede at gå til en anden ung præst, én i min omgangskreds. Hun blev betragtet som en af de mest fromme piger i den by. Selvom hun forsøgte at skjule sin identitet, var jeg ikke i tvivl, hun var den elskværdige Mary.

Men jeg lod som om, hun var en fuldstændig fremmed for mig. I begyndelsen kunne hun knapt tale, hendes stemme kvaltes af snøften, og gennem den lille åbning i den tynde skillevæg mellem os så jeg store tårer løbe ned af hendes kinder. Efter megen overvindelse sagde hun: "Fader, jeg håber du ikke kender mig, og at du aldrig prøver på at kende mig. Jeg er en desperat stor synder. Jeg frygter at jeg er fortabt !" Men hvis der stadig er håb om frelse så, for Guds skyld, bebrejd mig ikke. Før du begynder, så lad mig bede om ikke at få stillet alle de urene spørgsmål, som vore skriftefædre har for vane at stille deres kvindelige, angrende syndere. Jeg er allerede blevet ødelagt af disse forhør. Før jeg var sytten år gammel og helt uskyldig gik jeg til skrifte hos en jesuiterpræst i et nonnekloster, mine forældre havde sendt mig for at uddannes.

Selvom han var oppe i årene, stillede han mig ved mit første skriftemål et spørgsmål, som jeg ikke forstod, men én af mine klassekammerater havde fået det samme spørgsmål, som hun udmærket godt forstod og forklarede mig, mens hun lavede sjov med det i min nærværelse. Denne, mit livs første ukyske samtale, kastede mig ud i en sø af lastefuldhed, helt ukendt for mig, men fristelser af den mest ydmygende art overfaldt mig dag og nat og fristede mig til urene handlinger. Efter nogle uger fyldtes jeg af angst for Guds forkastelse af mig og besluttede at bekende mine synder for en ældre skriftefader, som jeg havde respekteret som en helgen. Med oprigtig anger og bekendelse af mine synder betroede jeg mig til ham.

Han talte meget venligt til mig og gav mig gode råd til at bekæmpe mine dårlige tilbøjeligheder. Men da jeg troede, han havde talt færdig, og jeg var ved at forlade båsen, stillede han mig to nye spørgsmål af en så usømmelig karakter, at jeg frygter, at hverken Kristi blod eller Helvedets ild kan udviske dem af min hukommelse. Disse spørgsmål er blevet min ruin, de har forfulgt mig lige siden, dag og nat, med deres giftige og dødbringende pile.

Det er rigtig nok, at de i begyndelsen fyldte mig med afsky, men jeg blev hurtig så vandt til dem, at de syntes at være blevet en del af mig. Disse tanker er blevet en ny kilde til utallige dekadente tanker, lyster og handlinger. En måned senere skulle jeg til det obligatoriske skrifte og var da så besat, at jeg ikke længere rødmede ved at bekende mine syndige tanker til en mand. - Tværtimod ! "

The Story of Miss Mary

”Jeg fandt en djævelsk lyst ved at skulle have en lang intim samtale med min skriftefader og forventede at få flere lignende spørgsmål. Og hvert eneste ét pirrede mig og fyldte mig med de mest skamløse fornemmelser. Efter en time lang intimt forhør forstod jeg, at denne ældre ærværdige præst var lige så depraveret som jeg selv. Med nogle halvt fordækte bemærkninger kom han med et insinuerende forslag, som jeg gik med til, og i over et år levede vi sammen i den mest lastefulde intimitet.

Da skoleåret i klostret var omme, kaldte mine forældre mig hjem. Jeg var glad for at komme væk og ønskede at forsone mig med Gud og begynde et kristent liv. Ulykkeligtvis var min nye skriftefader meget ung og begyndte også med sine forhør. Han blev hurtigt forelsket i mig, og jeg elskede med ham på en så depraveret måde, at jeg håber, du aldrig vil forlange af mig, jeg skal bekende det

Jeg var dengang en meget ung præst, og aldrig før var sådanne avancerede ord kommet mig for øre i skriftestolen. Men hendes krav om, at jeg ikke stillede hende de spørgsmål, som teologerne kræver af os, specielt til de kvindelige pønitenter, var meget pinligt.

Samme dag gik jeg til min egen confessor, Rev. Mr. Baillargeon, daværende kurator i Quebec og senere Ærkebiskop af Canada. Jeg fortalte ham om Miss Marys usædvanlige anmodning om aldrig at forhøre hende, sådan som vi var instruerede af vore teologer. Jeg fortalte ham også, at jeg kendte flere gamle som unge præster, der fortalte mig, at de ikke kunne stille disse spørgsmål til de kvindelige pønitenter uden af forfalde til de mest lastefulde synder. Han blev meget perpleks over, hvad han skulle svare og bad mig komme igen næste dag, for at han kunne gå igennem nogle teologiske bøger og give mig et svar. Jeg har det stadig blandt mine gamle manuskripter og gengiver det her i al sin sørgelige plumphed:

”Sådanne sager med destruktiv virkning på kvindelig dyd, forårsaget af skriftefædre, er et uundgåeligt onde. Og det kan ikke afhjælpes; for sådanne spørgsmål er absolut nødvendige i størstedelen af de tilfælde, vi kommer ud for. Eftersom pønitenten, du refererer til, er uvillig til at give en fuldstændig bekendelse af alle sine lastefulde synder, kan du ikke love hende absolution uden at forsikre dig om, at hun har aflagt fuld bekendelse.

Du må ikke blive mismodig, når du under skriftemålet erfarer, at præster såvel som pønitenter falder for disse almindeligt forekommende fristelser. Vi har fået den Hellige Jomfru, som konstant går i forbøn for os og bliver bønørt. Cølibatløftet kan kun de færreste leve op til. St. Liguori siger, at vi ikke må bebrejde en angrende præst, som *kun* falder i fristelse *én gang* om måneden, nogle troværdige teologer er endnu mere gavmilde.”

Svaret var mig langt fra tilfredsstillende. Jeg tog derfra med et tungt hjerte og et oprørt sind. Gud ved, at jeg har bedt mange oprigtige bønner om, at denne pige aldrig ville komme til mig igen for at bekende sin sørgelige historie. Ikke fordi jeg havde mistet min respekt for hende, langt fra, hendes tårer og skamfulde bekendelser, men også hendes protest mod de frastødende skrifteforhør, havde øget min respekt for hende. Mit oprigtige ønske og håb var, at hun ville få en plads i Guds og Kristi rige med den samaritanske kvinde ved brønden, Maria Magdalena, og de andre bodfærdige kvinder, ved Kristi fødder, som vaskede deres klæder rene i Lammets blod.

Nogen tid senere, da jeg havde afsluttet et skriftemål med en ung mand og givet ham absolution med ordene, "Gå med fred, dine synder er tilgivet", så jeg Mary komme ind gennem sakristiet og på vej hen imod min bås. Jeg kunne have givet hvad som helst for at være skånet for at rippe op i hendes fortid. Men dér, i skriftestolen, var jeg ikke Jesu Kristi tjener, jeg var en slave under Paven i Rom ! Jeg måtte fortrænge min samvittighed for at fortsætte mit embedes krav. Jeg var ikke dér for at frelse, men for at destruere, for under påskud om at rense var jeg med til at skandalisere og fordømme sjæle.

Så snart den unge mand havde forladt båsen, fortsatte jeg mekanisk, vendt mod Mary: "Er du rede til at begynde skriftemålet ?" Hun svarede ikke, alt hvad jeg kunde høre, var: "Åh min Jesus, forbarm dig over mig ! Jeg kommer for at vaske min sjæl ren i dit Blod; vil du forkaste mig ?" I flere minutter løftede hun sine hænder og øjne mod himmelen under tårer og bøn. Det var åbenlyst, at hun ikke var min tilstedeværelse bevidst. Men mine øjne var fæstede på hende gennem den lille luge mellem os. Jeg lukkede den og bad med hende, mine tårer og bønner gik til Jesus, sammen med hendes bønner. Pludselig lød der et bump, og Mary faldt besvimet om på gulvet i skriftebåsen. Jeg fik hurtigt tilkaldt hjælp, og vi badede hendes ansigt med vand og eddike. Hun var bleg som døden, hendes læber rørte sig svagt, og hun gentog om og om igen, hvad kun jeg kunne opfatte:

"Jeg er fortabt for evigt!"

Vi bragte hende til hendes familiehjem, og sengeliggende svævede hun i en måned mellem liv og død. Hendes kræfter aftog dag for dag, og moderen spurgte mig: "Kære Pater Chiniquy, tror De, det er tid til, at mit barn bør tage imod det sidste sakramente ?" Jeg ønskede at være alene med Mary og spurgte hende: "Min kære søster, sig mig hvad jeg kan gøre for dig i denne alvorlige stund ?"

Hun smilte roligt og fattet og sagde: "Du har bragt mig til min Frelser, jeg har kastet mig for Hans fødder, og Han har taget imod mig. Han bringer mig nu frelst til mit himmelske hjem i min Faders Hus.

"JEG SKAL IKKE FORTABES."

CHAPTER II

AURICULAR CONFESSION A DEEP PIT OF PERDITION FOR THE PRIEST

Nogen tid gik, efter at vores kære Mary var begravet. Den forfærdelige og mystiske grund til hendes død vidste kun GUD og jeg selv. Selvom hendes moder stadig græd ved hendes grav, blev hun hurtigt glemt af størstedelen af dem, der havde kendt hende. Men hun var konstant nærværende i min bevidsthed. Jeg tog aldrig plads i skriftebåsen uden at høre hendes milde stemme fortælle mig:

”Der må, et eller andet sted, være noget *forkert* med det *mundtlige skriftemål*. To gange er jeg blevet *ødelagt* af mine skriftefædre, og jeg har kendt andre, som er blevet *ødelagt* på samme måde.”

Mange gange siden da har jeg måttet høre bekendelser fra ulykkelige piger i byen og på landet, som var lige så ynkværdige og følte mig skamfuld på egne og andre præsters vegne, som i skriftestolen var sunket så lavt i utugt.

En nat bankede nogen på min dør, og jeg skyndte mig ud for at se, hvem det var. En budbringer med hestekøretøj fortalte, at Rev. Mr.-- lå for døden og spurgte efter mig. Det var en mørk og stormfuld nat, og efter mange strabadser nåede vi frem til den døende præsts hus. Jeg skyndte mig op til hans værelse og hen til hans seng. Med en håndbevægelse bad han sin stuepige om at gå ud og lade ham være alene med mig.

Så sagde han med svag stemme: ”Var det dig, der forberedte stakkels Mary på at dø?” ”Yes, sir,” svarede jeg. Fortæl mig sandheden. Døde hun virkelig som et syndens barn ? Og var hendes sidste ord, ”Åh, min Gud ! Jeg er fortabt !”

Jeg svarede ham: ”Du ved, jeg har tavshedspligt !” Så sagde han: ”Det var hendes moder, der sagde, at hun havde hørt Mary råbe disse forfærdende ord.” ”Men hvis hun er fortabt”, sagde den døende præst, ”er *jeg* den miserable, der har ødelagt hende. Hun var som en engel af uskyldighed, da hun kom til klostret. Åh ! kære Mary, hvis du er fortabt, er jeg tusinde gange værre fortabt. Åh, min Gud, hvad bliver der af mig ? Jeg er d ø e n d e o g f o r t a b t.” Jeg var glad for uvejret udenfor, der hindrede folkene uden for døren i at lytte til en gammel præsts klageråb om, hvem man anså for at være en sand helgen. Som hans konfessionarius sagde jeg: ”Kære ven, du må ikke give dig hen i fortvivelse, vor barmhjertige Gud har givet den angrende synder løfte om tilgivelse !” Han sagde: ”Er det ikke for sent for mig at få tilgivelse?”... ”Vil du hjælpe mig til bekendelse, før det for altid er for sent ?”

Det var min pligt at opfylde hans ønske, og resten af natten gik med at lytte til hans livslange syndsbevidsthed.

The priest...

Jeg ønsker ikke at gå i detaljer om, hvad den døende præst sagde i fortrolighed. Men, for det første: Det var da, jeg forstod, hvorfor stakkels Mary var absolut uvillig til at beskrive den utugt, hun havde bedrevet med ham. Den var så depraverende, at jeg hverken kan eller vil tale om den.

For det andet: Det, som min samvittighed forpligter mig til at afsløre, er næsten utroligt, men sandt. Det antal gifte og ugifte kvinder, som havde gået til skrifte hos ham, var ca. 1.500. Ud af dem havde han fordærvet eller skandaliseret mindst 1.000 med sine insinuerende spørgsmål af den simple grund, at det tilfredsstillede hans eget korrupte hjerte uden at lade dem vide noget om hans syndefulde tanker og lystfyldte begær efter dem. Men han bekendte at havde ødelagt femoghalvfems af disse angrende døtres anstændighed, ved at have bedrevet utugt med dem.

Og Gud give, at denne præst var den eneste, jeg havde kendt, som var fortabt gennem de mundtlige skriftemål. Men, desværre ! Hvor få er de, der er sluppet fri af de fristende snarer sammenlignet med dem, der er gået til grunde? Jeg har bekendelser fra mere end 200 præster, og sandt at sige - GUD ved det ! Jeg må erklære, at kun toogtyve af dem behøvede ikke græde over hemmelige eller offentligt begåede synder, forårsaget af den uimodståelige og depraverende indflydelse af mundtlige skriftemål.

Jeg er nu over syvoghalvfjerds år gammel, og om ikke så længe skal jeg herfra. Jeg må give en redegørelse for, hvad jeg nu siger. I nærværelse af min høje Dommer og med min forestående bortgang fra dette liv i udsigt må jeg bekende for verden, at kun meget få, ja, meget få præster vil undslippe fra at falde i den forfærdelige afgrund af moralsk fordærv, som verden nogensinde har kendt, på grund af mundtlige forhør og fremtvungne bekendelser fra kvinder i skriftebåsen. Ikke fordi jeg tror, at Roms præster er værre end andre mænd og resten af menneskeheden. Lad os forestille os hvordan ganske almindelige sagførere, handelsfolk eller håndværkere vil reagere, hvis man forhindrede dem i at omgås med deres lovmæssige hustruer, lad hver af dem omringes af ti, tyve og endnu flere smukke kvinder og tiltrækkende unge piger dag efter dag, som betror dem deres mest intime hemmeligheder, så vil man erfare, hvor få af disse, ganske normale mænd, der vil kunne modstå disse uophørlige fristelser, uden at give efter for denne synd til døden.

Årsagen til dette uanede moralske forfald blandt Roms præster er indlysende. Med diabolsk magt har Paven pålagt dem cølibatet, og:

”...ombyttede GUDS Sandhed med Løgnen...”

**”Derfor gav GUD dem hen i deres Hjerters Lyster
til Urenhed , så de vanærede deres Legemer
indbyrdes” Rom. 1, 24-32.**

CHAPTER III

THE CONFSSIONAL IS THE MODERN SODOM

Hvis nogen ønsker at høre en velformuleret tale, lad ham gå til en romerskkatolsk præsts foredrag over skriftemålet som en guddommelig indstiftelse. Der er ikke noget andet emne, der tales så ofte og så meget om. For skriftemålet er selve *hjørnesteinen* i præstens enorme magt over forsamlingen.

PRÆSTENS MAGT TIL AT FORLADE SYNDER

To argumenter, som skriftefædrene oftest bruger, er, at de får tilhørerne til at tro, at de ved hjælp af kontinuerlige mirakler, som Gud lader dem opleve, bevarer deres renhed, ubesmittet af de angrende synderes bekendelser. De får kirkegængerne til at tro på, at deres løfte om vedvarende kyskhed ændrer deres natur, gør dem lig engle, og sætter dem op over Adams børns menneskelige svagheder.

De påstår i skamløs frækhed, at specielle nådegaver bevarer dem ubesmittet midt i de største fristelser, at det gennem Jomfru Maria, til hvem de er viet, at forbøn og guddommelig kraft virker gennem hendes Søn, og overmenneskelige dyder og kyskhed bevarer dem; som for almindelige mænd ville føre til fortabelse. Men en virkelig Søn af Maria er uden for disse farer. Med forbløffende stupiditet sluger folk disse påstande og duperes, blinde og bedragede af disse tåbeligheder.

Jeg har her i min hånd én af det katolske præsteskabets mest hemmelige bøger, skrevet af én af dets største biskopper og kardinaler, Cardinal de Bonald, Ærkebiskop i Lyons. Denne bog er skrevet til brug for præster alene. Dens titel er, på fransk, ”Examen de Conscience des Prêtres”. I Guds nærvær erkender disse præster, at de ikke har tilstrækkelig frygt for skriftemålets konstante fristelser, og de bekender oprigtig, at de ender med for altid at destruere den hellige renheds dyd. Det er bemærkelsesværdigt, at alle religiøse forfattere, som har skrevet over dette emne, bruger det samme sprog. De taler alle om de uafsladeligt degraderende fristelser, de beklager alle de fordømmende synder, som følger i disse fristelsers spor, og trygler indtrængende alle præster om at kæmpe mod dem, og angre de synder de begår på grund af dem.

Måtte Gud give, at alle oprigtige piger og kvinder, Djævelen indvikler i skriftemålets snarer, kunne høre det klageråb fra ulykkelige præster, som de uhensigtsmæssigt har ledt i fristelser og synd og for altid ruineret deres kyskhed. Så ville de forstå, at det mundtlige skriftemål er

en snare, en fortabelsens afgrund, et Sodoma for præster; og de ville rammes af rædsel og skam over de lidelser, som angrende præster gennemlever dag og nat, de ville rødme over de skamfulde synder, deres skriftefædre har begået på grund af deres intime bekendelser.

Disse dagligt forekommende vederstyggeligheder, forårsaget af mundtlige skriftemål, er velkendte blandt paver, biskopper og præster, og adskillige offentlige forsøg er blevet foretaget for at mindske dem ved at straffe de skyldige præster, men alle forsøg har været forgæves.

I Reformationens første årtier forsøgte Pius IV (1566- 72) med et paveligt edikt at opfordre alle piger og gifte kvinder, der var blevet forført af deres skriftefædre og præster, til at indberette dette. Et antal af Inkquisitionens høje embedsmænd blev autoriserede til at forhøre dem. Man prøvede det først i Sevilla i Spanien. Men da ediktet først offentliggjordes, blev antallet af angrende pønitenter, der meldte deres skriftefædre, så stort, at selvom der var tredive notarier, kunne de ikke overholde den fastsatte tid. Man fik yderligere tredive dage, men det var heller ikke tilstrækkeligt. Til sidst indså man, at tallet på de præster, der havde fordærvet deres pønitenters kyskhed og renhed, var så stort, at det var umuligt at straffe dem alle. Man opgav den retslige undersøgelse, og de skyldige skriftefædre forblev ustraffede. Flere senere forsøg op igennem historien har været lige så resultatløse.

Ja, disse pavelige dekreter vidner om, at det mundtlige skriftemål er Djævelens mest magtfulde opfindelse, der fordærver krop og sjæl og fører præsterne, såvel som deres kvindelige pønitenter, i fortabelse !

CHAPTER VI

MUNDTLIGT SKRIFTEMÅL ØDELÆGGER ALLE DE HELLIGE BÅND I ÆGTESKABET

Ville en bankmand tillade sin præst alene at åbne hans bankboks og lade ham få indsigt i sine mest personlige forretnings- og banktransaktioner ?

Nej, vel ! bestemt ikke.

Hvordan er det muligt, at den samme bankmand tillader præsten at åbne hans kones hjerte, manipulere hendes sjæl og trænge ind i hendes mest intime og hemmelige tanker ?

Er hans hustrus og døtres hjerte og sjæles renhed og dyd ikke tusind gange mere værdifulde end hans forretnings-hemmeligheder? Er faren for at præsten falder i fristelser og indiskretion ikke langt større og uimodståelig, end at han får indsigt i hans banktransaktioner ?

Han ville aldrig overlade præsten uforbeholden kontrol over sine kostbare rideheste, som er hans stolthed og familiens økonomiske tilgang og tryghed.

Hvordan kan den samme mand stole på en præsts totale og absolutte magtindflydelse over sin hustru og kære døtre, når han ikke engang ville betro ham sine heste ?

Guds Ord i Evangeliet siger, at ægtemanden er for sin hustru, hvad Kristus er for Kirken og Menigheden ! Er det så ikke en vanhellig handling, når hustruen vender sig og betror sit intime, ægteskabelige samliv til en anden mand? Hvis denne hustru bliver en ægteskabsbryder, den dag hun giver sig selv til en anden mand, er hun da mindre ægteskabsbryder, den dag hun giver sin fortrolighed væk til en fremmed? For når Jesus siger om manden:

”Men jeg siger jer, at enhver, som ser på en andens Hustru, så han begærer hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte.”

Matt. 5,28.

Gælder det kun manden , mon ikke også præsten, der begærer en anden mands hustru, og kvinden der indlader sig med ham ?

I Kirken i Rom er hustruens tanker, hemmelige lyster og fristelser skjult og forseglet for hendes ægtemand. Kirken og præsten giver ham ingen ret til at indvie i hendes hjertes inderste væsen. Han er uvedkommende og ubemidlet til at vejlede og trøste hende. Kirken har frataget ham Guds udvalgte mission at råde hende i hendes mørke stunder. Præsten - og præsten alene - har retten til hendes fuldstændige fortrolighed; til ham, og ham alene, går hun for at betro sit hjertes tanker og længsler, ham alene vil hun spørge om råd og vejledning ud af fristelser og synd.

Hendes ægtemand bliver dag efter dag mere og mere en fremmed for hende, hvis ikke han, i hendes øjne, bliver en irriterende plageånd og en hindring for hendes hemmelige, intime møder i skriftebåsen, og hvis hun giver efter... på skjulte mødesteder. Hun betror sin ”kære fader”, hvor ulykkelig hun er ved at leve dette dobbeltliv. Hun betror ham med tårer, at kun ved hans fødder finder hendes hjerte fred og ro for den nagende samvittighed. Det er de tragiske **følger** af dette formidable **bedrageri**:

Dogmen om Det Mundtlige Skriftemål

”Som præst i Romerkirken var jeg tvunget til at lære disse infame spørgsmål i kirkens håndbog for præster. Jeg var tvunget til at stille disse urene, umoralske spørgsmål til både unge og ældre kvinder, som kom for at bekende deres synder for mig med ordene:

”Father forgive me, for I have sinned ! ”

Disse spørgsmål er af en sådan karakter, at end ikke prostituerede ville bruge dem om hinanden. Og de svar, som følger, er så fornædrende, at ingen mand ville bruge dem, undtagen Romerkirkens præster der lader sig blotte for enhver skamfølelse for at kunne stille dem til nogen kvinde. Selv menneskene i det hedenske antikken havde ingen institution mere besudlende end skriftemålet. Det er en skole i fortabelse. I kan benægte det for protestanterne, men ikke for mig. Jeg bekender mig "Skyldig !" Jeg var nedbrudt og fornædret af forhørerne i skriftebåsen, ligesom *alle* præsterne er det i den romerskkatolske kirke verden over.

For ikke så længe siden blev en bogtrykker i England fængslet og hårdt straffet for at have publiceret disse spørgsmål, oversat fra latin til engelsk, som præsten stiller de kvindelige pønitenter i skriftebåsen. Hvis det var en forbrydelse efter straffeloven at publicere dem, er det så ikke langt mere strafbart at udtale dem mundtligt i skriftebåsen, for gifte og ugifte kvinder og unge piger ?

Husk, at Paven i Rom har over 100.000 præster, hvis hovedsagelige arbejde er dagligt at stå over for gennemsnitligt fem kvindelige pønitenter. Det giver et forfærdeligt tal på *mindst* 500.000 kvinder, der dagligt fornædres og fordærves i skriftebåsen, hver *eneste* dag *året om* ! Og hvad skriver **Paulus** til **Efesserne**:

**"Lad ingen rådden Snak udgå af jeres Mund,
men kun Ord som er til fornøden Opbyggelse,
så de kan blive til Velsignelse for dem,
der hører dem.**

Ef. 4, 29.

Og det er *ikke* kun i skriftebåsen, det forekommer endnu mere intimt i nonneklostre. Lad dem der tror, at jeg overdriver, læse følgende uddrag af den romerskkatolske biskop i Pistoia og Prato i Italien. De blev offentliggjort af den italienske Regering for at vise verden, at nogle forholdsregler var taget i brug af de civile myndigheder for at forhindre nationen i at drukne i den korrupsion, som fulgte med skriftemålene, ikke kun i kirkerne, men i særdeleshed blandt Romerkirkens mest perfekte og hengivne efterfølgere, *munkene* og *nonnerne*. Præsterne turde aldrig benægte *én* eneste **tøddel** af disse forfærdelige anklager. På side 117 læser vi følgende brev *fra* søster Flavia Peraccini, Prioress of St. Catharine, *til*:

Dr. Thomas Camparina, Rector of the Episcopal
Seminary of Pistoia:

Priorindens brev

”Præsterne er på mere intim fod med nonnerne, end hvis de var gift med dem. Præsterne er nonnernes intime samlivspartnere, og lægbrødrene er lægsøstrenes. I et af nonnernes kamre fandt man en dag en mand; han flygtede, men kort tid efter fik vi ham som vores ekstraordinære skriftefader.”

Side 119: ”Med al respekt for Fader Buzachini er jeg nød til at sige, at han agerede som de andre, sad sent oppe i nonneklostret og lod den sædvanlige uorden passere. Der var flere nonner, som havde intime affærer på grund af ham. Han misbrugte også flere unge pønitenter.

Arme stakler! De tror at de flygter fra denne verden for at undgå farer, og de møder endnu større inden for murene. De fik god opdragelse hjemmefra, og her må de glemme alt, hvad deres forældre lærte dem.

Munkene opfører sig helt på samme måde med deres pønitenter.” *Slutcit.*

Men nu fra Italien til Canada og lad os se hvordan det mundtlige skriftemål fungerer, ikke mellem de hellige nonner (!) og Romerkirkens munke, men blandt de jævne klasser af kvinder og præster i landdistrikterne. Stort er antallet af sogne, men jeg vil kun nævne ét.

Da jeg var kurator ved Beauport blev jeg af Pater Prouluxkaldet til at prædike for forsamlingen i St. Antoine, og ni eller ti præster blev også inviteret til at hjælpe med de mundtlige skriftemål. Pater Proulux var som kurator berygtet for at misbruge sine pønitenter.

Da jeg næste morgen begyndte at høre skriftemål, kom én af hans ulykkelige ofre grædende til bekendelse hos mig. Hun fortalte: ”Jeg var kun *ni år* gammel, da min første skriftefader begyndte at gøre meget uartige ting med mig, når jeg sad ved hans fødder i skriftebåsen. I begyndelsen skammede jeg mig og følte afsky. Men snart efter var jeg så depraveret, at jeg så frem til enhver lejlighed til at møde ham, enten i præstegården eller i sakristiet kirken, i hans egen have, når det var mørkt eller senere om natten. Dette stod på i seks år, til mine forældre flyttede her til, og jeg håbede at komme ud af mit forhold til ham. Men efter en længere tids afholdenhed gik jeg igen til skrifte hos min nye skriftefader. Men fjerde gang, jeg kom til skrifte, inviterede han mig til sit værelse, hvor vi gjorde de mest vederstyggelige ting sammen, som jeg ikke ved, hvordan jeg skal bekende. Det var to dage *før* mit *bryllup*, og det eneste barn jeg fik var en følge af dette syndige forhold. Jeg fortsatte forholdet trods ægteskabet. Præsten var en ven af min mand, vi fik mange anledninger til at mødes, når min mand var ude eller bortrejst, eller når mit barn var i skole. Jeg vidste også, at flere andre kvinder var lige så miserable og levede i utugt som jeg selv. Men som et lynnedslag kom det til en brat afslutning.

Min eneste datter havde været til skrifte og modtaget sin første kommunion. Da hun kom hjem fra kirken, meget senere end ventet, spurgte jeg, hvorfor hun havde været så længe væk. Hun kastede sig da i mine arme, og grædende sagde hun: "Kære mor, lad mig aldrig mere gå til skrifte...!"

Hvis du bare vidste, hvad min skriftefader spurgte mig om, da jeg lå på knæ foran hans fødder ! Hvis du vidste, hvad han gjorde ved mig og tvang mig til at gøre med ham, da han var alene med mig i sin dagligstue !"

Mit stakkels barn kunne ikke få et ord frem, hun besvimede i mine arme. Så snart hun vågnede, klædte jeg mig på uden at spille et sekund, og fyldt af et udsigeligt raseri styrede jeg mine skridt mod præstegården. Jeg havde taget en skarp slagterkniv med hjemmefra og skjulte den under mit sjal for at støde den i skurken, som havde ødelagt mit barn. Men heldigvis kom jeg til besindelse, og da jeg stod i hans værelse, var jeg kortfattet, kold og skarp:

"Du er et monster !" Ikke nok med at du har ødelagt mit liv, nu har du også ødelagt mit barns, som også er *dit* ! Jeg har taget en kniv med for at gøre en ende på dine skændigheder, men en så kort straf ville være alt for mild for et monster som dig, jeg vil, at du skal leve videre i bevidstheden om den forbandelse, som hviler på dit hoved fra dine uanende og ubeskyttede elskerinder, som du så grusomt har bedraget. Hvis du ikke er ude af byen inden udgangen af denne uge, vil jeg afsløre alt til min mand; og du kan være forvisset om, at han vil ikke lade dig leve en dag længere, for han tror fuldt og helt, at det er hans datter; og vil ære og værne om hendes ærbarhed og tage hævn over din begåede skændsel mod hende. Den dag i dag vil jeg gå til biskoppen og forlange, at du fjernes fra dette sogn, som du så skamløst har fordærvet. "

Præsten kastede sig for mine fødder og tryglede om nåde, men jeg var helt kold. Jeg gik til biskoppen og advarede ham om, hvad konsekvenserne blev, hvis han lod præsten blive, hvad han egentlig havde tænkt sig at gøre. Men inden ugen var gået, blev præsten forflyttet til et andet sogn ikke så langt herfra."

Læseren vil måske gerne vide, hvad der blev af præsten. Han forblev overhoved for et smukt sogn i Beaumont som dets sjælesørger, hvor han fortsatte med at fordærve sine sognebørns moral, indtil få år før sin død.

Han fik ry for at have været en god præst, elskværdig og:

"en hellig confessionarius" ... (!)

CHAPTER IX

THE DOGMA OF AURICULAR CONFESSION A SACRILEGIOUS IMPOSTURE

Både Katolikker og Protestanter har begået store vildfarelser i fejltolkning af:

Jesus Ord:

**"Hvem I forlader Synder, dem er de forladt,
og hvem I nægter Forladelse,
dem, er den nægtet."**

Joh. 20, 23.

Kristus ville aldrig have sagt til sine apostle:

"...Mit Åg er gavnligt, og min Byrde er let," hvis Han havde indstiftet det Mundtlige Skriftemål. For verden har aldrig set et åg så tungt, ydmygende og nedværdigende som "mundtlige bekendelser."

I Romerkirkens religion er det *udelukkende* gennem mundtligt skriftemål, at synderen bliver forsonet med Gud; Det er kun efter, at han har hørt en detaljeret bekendelse af alle synderens tanker, begær og gerninger, at han siger:

"dine synder er tilgivet."

Men i Evangeliernes forkyndelse er synderens forsoning med GUD *udelukkende* Jesus Kristi fortjeneste, kun ved Hans Navn forsones vi med GUD.

Tolderen, der stod langt borte, ville ikke engang løfte sine øjne mod Himmelen, men slog sig for sit bryst og sagde: **"GUD, vær mig Synder nådig !"** Og **Jesus sagde: "Jeg siger jer: Han gik retfærdiggjort hjem til sit Hus..."** Luk.18,13-14... og det *uden* mundtlig bekendelse for præsterne i Templet.

Har profeterne i Det G.T. eller apostlene i Det N.T. nogensinde sagt et ord om "mundtlig bekendelse", som et vilkår for tilgivelse ? NEJ ! - aldrig."

Men hvis vi leder forgæves i Det G.T. og Det N. T. for at finde et ord, som bekræfter dogmet om skriftemålet, vil vi så finde det blandt kirkefædrene i det første kristne årtusinde? NEJ ! for jo mere man studerer de første ti århundreder, jo mere bliver man overbevist om, at "auricular confession" er et *elendigt bedrageri*, udtænkt i kirkehistoriens mørkeste tidsalder.

Derimod skrev *St. Jerome* i det 5. århundrede:

"Sid aldrig i hemmelighed, alene, på et afsides sted med en kvinde, som er alene med dig. Har hun noget særligt at fortælle, lad hende tage en kvindelig ledsager fra husholdet med sig, en ung pige, en enke eller en gift

kvinde. Hun kan ikke være så uvidende om livets regler og forvente, at du er den eneste hun kan betro sig til."
I St. Augustins bog "*Bekendelser*", 397-401, (da.1998) hans livshistorie, nævner han ofte sin moder, Monica, som levede og døde uden nogensinde at have været til mundtlig skrifte. Denne bog er et uangribeligt **bevis** for, at *både* Augustin og hans moder levede *og døde*, uden nogensinde at have været til skrifte. St. Augustin skriver:

"Hvad har jeg med mænd at gøre, at de skulle høre mine bekendelser, som om de var i stand til at helbrede mine svagheder ? Den menneskelige race er meget nysgerrig for at vide noget om et andet menneskes liv, men meget doven til at rette det." slutcitater af St. Augustin.

"St. Augustins bog vidner om, at *Dogmet om Skriftemål* er et nymodens *bedrageri*."

Auricular confession stammer fra det 1. Århundredes hæretikere, særligt fra *Markion*. Bellarmin taler om det, som noget der praktiseredes . Men lad os høre, hvad samtidige forfattere havde at sige om det:

"Visse kvinder havde for vane at gå til den hæretiske Markion for at bekende deres synder til ham. Men, eftersom han var tiltrukket af deres skønhed, og de elskede ham, hengav de sig til at bedrive utugt med ham."

Joh. Chrysostomos ca. 350-407, skrev i *De Pœnitentia*, vol. IV., col. 901:

*"I behøver ingen vidner til jeres bekendelser.
Erkend dem i enrum og bekend jeres
synder for GUD alene !"*

Når kirkefædrene i de første årh. skrev om "confessio...", mente de "*offentlige bekendelser*" og *ikke* bekendelser i *enrum* med en såkaldt "skriftefader".

Der er lige så meget forskel på offentlige bekendelser og mundtlige bekendelser, som der er mellem himmel og helvede, mellem GUD og sjælefjenden, Satan.

Det er et historisk faktum, som *ingen* romerskkatolske lærde har benægtet, at auricular confession blev **Dogme** og obligatorisk praksis ved Laterankonciliet **år 1215** under Pave Innocens III (1198-1216) . Ikke ét eneste spor af mundtligt skriftemål, som *dogme*, kan påvises *før* det år.

Således tog det Satan mere end tolvhundrede år, fra de første kristne menigheders dannelse, for at rænkesmede og præstere dette mesterstykke i bedrageri og føre lastefulde sjæle i fortabelse.

Lidt efter lidt har dette bedrageri trængt sig ind i verden, ligesom det skete i **Jesu lignelse** om Himmeriget, der er som en mand, der såede god sæd i sin mark. Og mens

folkene sov, kom hans fjende og såede giftig rajgræs iblandt hveden og gik bort. Så kom husbondens tjenere til ham og sagde: "Herre, du såede jo god Sæd i din mark, hvordan er da rajgræsset kommet?" Han sagde til dem: "**Det har et fjendsk Menneske gjort.**" Matt. 13, 28.

Således vidnede en af Romerkirkens lærdeste kardinaler, *Baronius Annals*, anno 900, om det sædelige forfald i Pavernes palads i Rom: ("Skøgnernes Århundrede ")

"Med hvilken fordærvelse var ikke de romerske pontiffer besudlede, med hvilken korruption besmittede ! Med hvilken dekadence. Og af disse ting, tilsmudsede af vanartende skændigheder."

CHAPTER XI

AURICULAR CONFESSION IN AUSTRALIA

Selvom jeg kun har været i Australien nogle få måneder, har jeg en samling af autentiske og uimodsigelige fakta om det *mundtlige skriftemåls* ødelæggende virkning på kvindelige kirkegængeres dyd. Det ville fylde adskillige volumer, hvis jeg skulle publicere dem alle. Men for at begrænse mig til *ét* kort kapitel, vil jeg kun nævne nogle få.

For ikke så længe siden gik en ung irsk dame, tilhørende en af de mest respektable familier i Irland, til skrifte for en præst i *Parramatta*. Men de spørgsmål, hun konfronteredes med i skriftebåsen, var så depraverende, at præsten umuligt kunne overtale den gudfrygtige og bodfærdige kvinde til at tilfredsstille hans hjertes skændige begær. Men det fik den unge dame til umiddelbart at træde ud af kirken og bryde de lænker, der så længe havde holdt hende lænket til Romerkirkens forførende præster.

Jeg har en kopi af hendes brev, publiceret i the *Gasette*, Sydney, Australien den 28 juli 1839, hvor hun med sin egen underskrift, modigt, ikke blot anklager sine skriftefædre for at have krænket hendes blufærdighed og ærbarehed med deres skandaløse spørgsmål, men også deres forsøg på at indlede utugtige forhold med hende. Hun erklærer, at mange af hendes veninder bekræfter, at de er blevet behandlet på samme måde af deres skriftefædre.

Eftersom den unge dame var en niece til den velkendte romerskkatolske biskop og nært beslægtet med to præster, blev publiceringen af hendes brev en sensation blandt offentligheden og et mærkbart slag mod det romerskkatolske hierarki.

Hvis nogen i misforstået overbærenhed skulle fristes til at tro, at Romerkirkens præster i Australien reformeredes af ovenstående skandale i 1839, er her et andet dokument publiceret i *Sydney Evening News*, 19th November 1878.

PS! Artiklerne er publ. uafkortet i Chiniquys eng. udgave, *Chick Publications*, Chino, USA, 1985.

Kommentarer fra udgiveren af bogen:

**THE PRIEST, THE WOMAN, AND
THE CONFESSIONAL**

Efter at have læst denne bog af Chiniquy, bad jeg om vejledning til at genoptrykke dens budskab og fornemme, at jeg blev bønåret. Så kan man spørge, er alt det, der står i bogen, noget, der sker i vore dage ? Dr. A. Rivera, en eks. jesuitepræst siger: " Ja ! " Så, her er den... J. Chick

- - - - - // slutcitater.

Postscriptum

KATOLSK MISBRUG AF BØRN KORTLAGT I

I R L A N D 2009

Op imod 3.000 ofre for seksuelle overgreb afgiver forklaring i rapporten, og der spekuleres i, at helt op til 150.000 børn er blevet misbrugt i løbet af den 60-årige periode, som rapporten dækker.

Det er den irske regering, som for ni år siden nedsatte en kommission efter en række afslørende dokumentarudsendelser, der fylder over 2500 sider og har kostet mere end 500 mio. kroner. Den dokumenterer de fysiske, psykiske og seksuelle traumer, som tusindvis af børn har gennemgået siden 1930'erne.

Præster og **nonner** i de katolske organisationer, **Christian Brothers and Sisters of Mercy**, har ifølge kommissionen ansvaret for de mange overgreb, som er foregået på skoler og andre ungdomsinstitutioner rundt omkring i Irland.

Kristeligt Dagblad 22. maj 2009.

PS! Erstatningskravene fra sagførerne er på over 10 mia. kroner. *Tv 2 News 21. maj 2009.*

Vi skriver nu år 2009, nu **150 år** siden den unge irske kvinde publicerede en lignende rapport om katolske præsters utugtige tilnærmelser og forhold til unge kvinder og piger, som gik til skrifte i Parramatta, Australien. //

På dansk ved
Børje Flemming Boysen
